

Споделя Иво Фердинандов

Свидетелство за Асен Асенов

Покляняме се и благодарим на Всемогъщия Бог – Отец, Исус Христос и Святия Дух – за Неговата огромна милост, съвършената Му вяръност и вечната Му любов.

На 26 септември 2010, неделя, си бях в къщи и чаках моя приятел Асен Асенов – Аси, да дойде, за да отидем заедно на неделното Богослужение. Той е пастор на църквата в град Годеч. Малко след девет часа съпругата му Кателина – Кети, ми се обади на мобилния телефон. Каза ми, че са катастрофирали, идвайки към Годеч и че Аси е заклещен в колата. Аз бях първият човек, на който тя позвънила. С брат ми и снаха ми веднага тръгнахме към мястото на катастрофата. Близко е – на около 12-13 километра от града.

Първото нещо, което направих, беше да отида до катастрофиралата кола. Аси все още беше вътре, притиснат от таблото. Лицето му беше цялото в кръв. Викаше много силно. Явно болката е била нетърпима. По-късно се установи, че е бил с множество вътрешни разкъсвания и счупвания. Виках го, но той не ми отговаряше.

Съпругата му ни посрещна. Хванахме се за ръце. Тя плачеше и ни обясняваше, как идваща срещу тях кола изпреварила три автомобила и влизайки в платното си, ги блъснала странично, откъм страната на Аси. На Кети лицето ѝ също беше изцапано с кръв. Едното ѝ око беше подуто и затворено. Кръв имаше и по децата им – Виктор и Ася. Навсякъде имаше разпилени части от колата на приятеля ми. Багажът им беше на шосето. И по него имаше кръв.

Цялата тази гледка беше ужасяваща. Дойде екип на гражданска защита. Те трябваше да разрежат колата, за да могат да го извадят. Чудо е, че колата не се е взривила, защото тя беше с газова бутилка. Четирима човека се опитваха да го извадят.

Междувременно пристигнаха и родителите му. Баща му отиде, за да помага при ваденето. Майка му събираше разпиления багаж. По-късно дойде и линейката.

Отидох при децата. Те бяха силно стресирани. Плачеха и разказваха как са ги блъснали. Ася седеше на шосето в нейното столче-седалка и викаше от болка. Бях прегърнал Виктор, по-голямото им дете, което е на осем годинки. Не успяхме да го утешим. Все повтаряше: „Блъснаха ни, блъснаха ни... Защо на тате трябваше да му се случи това?”

Приятелят ми очевидно беше в най-тежко състояние. Продължавах да го викам, но, той не ми отговаряше. И аз бях много разстроен. Доколкото можех, ги утешавах. Не знаех какво друго да направя. Снаха ми бършеше кръвта от тях.

Дълго го вадиха от колата. След като успяха, те го сложиха на носилката и го качиха в линейката.

В линейката бяха качени Асен, неговата съпруга Кателина и по-малкото им дете Ася. Синът им, Виктор, се качи в колата на баба си и дядо си.

След 10:00 часа линейката и колите тръгнахме към Пирогов.

Чакахме доста пред противошоковата зала. Операцията на приятеля ми продължи повече от пет часа. След това го настаниха в централна реанимация. Малката Ася престоя една седмица в болницата. Беше ѝ зашито разкъсаното ухо и гипсираха едното ѝ краче. Кателина, съпругата му, също остана за една седмица и претърпя операция на скулата. След това се прибраха в къщи.

Аси е най-добрият ми приятел и мой пастор. Неговото възстановяване е чудо в отговор на молитви. И тук искам да ви насърча: Молете се за чудеса! Бог чува, вижда и отговаря. Е, вярно е, че го прави на Неговото време и по Неговия начин, но Той го прави.

От позицията на приятел и помощник в църквата в Годеч, ще ви разкажа накратко през какво преминахме:

Първите две седмици бяха изключително драматични и тежки за мен. Емоционално аз никак не се чувствах добре. Занизаха се трудни и дълги дни, като години.

В началото Аси беше в медикаментозна кома. Това продължи повече от месец. Поставили го бяха на апаратно дишане. Преливаха му кръв. Имаше изключително тежки физически наранявания и на няколко пъти беше в критично състояние. Беше с множество разкъсвания: на белите дробове, черния дроб, диафрагмата, далака, както и много счупвания: на двете ръце, на таза и няколко счупени ребра. Червата му са били в гръдния кош. Накрая лекарите ни казаха: „Ние го сглобихме, а сега само Господ може да му помогне.”

Всеки ден, бих казал дори всяка минута, Аси се бореше за живота си, но той не беше сам в тази битка. Бог му помагаше през цялото време. Много хора принасяха молитви за пълното му възстановяване – много църкви от различни деноминации. Не само християни, но дори и невярващи хора се молеха за него. Имаше и една група от около 1000 човека, които застанаха във верижен пост и постоянна молитва. Всички тези хора не се делиха на църкви, деноминации или по някакви други принципи, а бяха съпричастни и обединени от нуждата. Имаха сърца, изпълнени със състрадание и викащи към Исус за живота и здравето на приятелят ми.

Аз бях пренебрегнал себе си изцяло. Правех неща, за които не знаех как имам силата да ги извърша. Вярвам, че Святият Дух ме е подкрепял за това. И преди катастрофата помагах в църквата, като замествах Асен, когато отсъстваше. Имало е случаи, когато той е сядал заедно с другите и е слушал неделното Богослужение, но сега трябваше изцяло да поема нещата и да се доверя на Бог, да ми помага и Той да води чрез мен това служение в Годеч.

Всеки ден събирах хората на молитва. Заедно се молахме, постехме, изговаряхме думи на живот за него. По два пъти на ден се обаждах в Пирогов за информация. Благодарен съм, че брат му и майка му също ми се обаждаха да ми казват за състоянието на Аси, а състоянието на приятеля ми много дни беше критично. Бях посредник между медицински лица, различните църкви в България и чужбина, отделни християни и пастори. Написах молитвена нужда и я изпратих чрез компютъра до всички, които успях да открия. Поддържах връзка с всички хора, обединени в общата ни молитва за Аси. Бог много зарадва сърцето ми чрез отклика на хиляди души.

Сънувах приятеля си абсолютно всяка вечер. Бог ми показва много неща по този начин. Например, в края на втората седмица сънувах как Аси идва при мен, прегръщаме и ми казва: „Ивчо, аз ще дойда, обещах. Ще дойда.” Слава на Исус! След този сън някак си се ободрих, защото като християни знаем, че Бог ни говори и чрез сънища и че това са реални неща. Два дни по-късно, в събота сутринта, на 9-ти октомври 2010, по време на сутрешната молитва, Святият Дух вложи в сърцето ми увереност за добрия изход за Аси. Но какво се случи още на следващия ден? В неделя, на 10 октомври, започнахме да получаваме от лекарите едни от най-страшните новини, които смразяваха сърцата от болка и страх. Но Господ вече беше вложил увереност в сърцето ми. Да, трудно ми беше, много трудно.

Последваха няколко от най-тежките дни на духовно воюване и устояване в Божиите обещания. Появиха се всички възможни усложнения и инфекции, кръвопреливания, проблеми

с дишането, макар и апаратно, висока температура, отоци, подпухналост на лицето и какво ли още не. Часовете се превръщаха в дни, а дните ни се струваха безкрайни.

„Необходимо е чудо!“ – казваха лекарите. Вливаха му множество медикаменти, от които само антибиотиците бяха седем. Лекарства, молитви, пост, воюване. Много хора дойдоха, за да дарят кръв, без някой да ги е молил за това. Даряваха и финанси, труд, време.

Трудът ни в Господа не е напразен, скъпи приятели с големи сърца. Нека Бог да ви благослови от Своето богатство в слава!

Звънях периодично и в здравното министерство до бившата ми директорка, за да се консултирам. Тя ми казваше:, Иво, предвид състоянието и симптомите, само чудо е необходимо. Молете се!

Хора, чуйте това! Лекарите пускаха в централна реанимация на Пирогов пастори, за да се молят за Аси и да го помазват. Така че, лекуващият екип също очакваше чудо.

Обаждаха ми се много приятели, пастори, братя и сестри. Питаха, интересуваха се за състоянието му, подкрепяха ме. Хора, толкова е важно да се подкрепяме в труден момент! Много е лесно да бъдеш приятел на здрав и богат човек, но можеш ли да бъдеш до човек, който е в трудно положение, в тежко състояние, във време на криза? Можеш ли? Аз благодаря за подкрепата и помощта. И така, много време. Но когато Бог обещае, когато Той изрече дума, а Неговите Думи са Думи на живот, когато Той вложи увереност в сърцето, всичко се случва точно така, както Господ Го е казал.

И един дългоочакван ден Исус събуди приятеля ми. Аси отвори очи и беше адекватен. Лекарите казаха, че е упоен, докато е бил в шок и не знаеха как ще се развият нещата в последствие. Но слава на Бог! Той се събуди и беше адекватен. На 3 ноември оперираха лявата му ръка, сложиха вътре плаки и ги захванаха с 12 болта. След време операцията трябва да се повтори, за да ги извадят. Дясната ръка ще я оперират по-късно - в момента е обездвижена в шина.

Верен е Господ! Той по чуден начин осигуряваше финансите за всичко необходимо по лечението му, както и за първата операция, която беше на стойност 1 800 лева. Бог да благослови всички дарители!

Отидох да го видя. Позна ме. Зарадва се. Поговорихме си. Каза ми нещо изключително: „Ивчо, Бог не е виновен за нищо!“ Приятели, разбирате ли? Той не обвиняваше Бог след всичко, което му се случи. Нито веднъж не зададе въпроса: „Защо, Господи?“

Беше все още в реанимация. Сподели ми, че е имал преживявания – срещи с Исус. Но не си спомняше нищо от катастрофата. Каза, че се е чудел, когато дошъл в съзнание, къде се намира, какво се случва. Беше изгубил представа за време и място.

Съпругата му ми каза: „Ивчо, когато Аси се събуди, все още не можеше да говори, поради направената му трахеостомия, но се вълнуваше и питаше за теб. С много усилия и чрез помощни средства разбрахме това.“ Той не ме беше забравил. Святият Дух му вложил да се моли за мен, още преди умът и тялото му да са се освободили и изчистили от упойващите вещества. Много силно било това в него сподели той.

Един пастор на църква от няколкостотин човека ми каза: „Иво, когато предлагам нуждата за Асен, хората от сърце се молят и плачат, без да го познават. Това означава, че Бог много го обича!“

Медицинският екип го наричаше „Светльо“, при все, че той се казва Асен. Специален някак си го чувствали; лицето и очите му светели различно. Макар и в реанимация, и то в това тежко състояние, той им е разказал за Бог.

Силно ме впечатлиха думите на лекарите: „Необходимо е чудо! Ние го сглобихме, но само Господ може да му помогне!“ И слава на Бог! Чудото е факт!

Аси е жив и вярвам, че ще бъде съвършено здрав. Амин!

Три дни след извеждането му от реанимация, на 12 ноември 2010, изписаха пастор Асен Асенов от Пирогов. Благодаря на Бог, че възстановяването и чудесата в живота му продължават.

Излизайки от болницата, той беше на количка, не можеше да ходи, защото мускулите на краката му бяха почти атрофирани. За ръцете вече споменах.

На практика, не можеше да ползва нито ръцете, нито краката си. Трябваше да се пази от най-незначителните вируси и от студения въздух, за да не колабират белите му дробове. Тук ще ви спестя хиляди неща от ежедневието и бита на Аси, които той трябваше да преодолява с много усилия и постоянна помощ. За мен е мъчително дори и само да го разкажа, а как му е било на него? Но милостив е Господ!

Само две седмици след изписването му от Пирогов, аз с помощта на една приятелка и с Божията помощ, успяхме да намерим място за рехабилитация на приятеля ми в един санаториум на министерство на отбраната, където приемането става със записване и обикновено се чака по три-четири месеца, за да може човек да влезе там. И отново навреме Бог осигури средствата за престоя му. В тази рехабилитационна база започнаха да му правят множество възстановителни процедури, и т. н. С всеки изминал ден Аси се подобряваше все повече и повече. Божието име и там беше прославно чрез него в различните дейности и при общуването му с персонала и с другите пациенти. Служителите от медицинския екип са се удивили, че човек, претърпял толкова тежки травми, така бързо се възстановява. Те споделили, че той е различен от другите им пациенти. Тогава Аси им казал, че Господ е с него и че подобряването му е Божие чудо, а те отговорили, че не се съмняват в това, след което той им разказал за Бог и за всички свръхестествени чудеса в живота му.

Аси споделял вярата си в Исус и с другите хора от санаториума. Един от военните беше отишъл с него на служба в една от местните църкви.

Смятам да ви спестя трудните моменти от престоя му там, защото имаше и много такива, повярвайте! Само се опитайте да си представите как човек се чувства и живее, когато не може да използва ръцете и краката си. Но слава на Бог, защото приятелят ми днес може да използва краката и ръцете си, макар и все още не пълноценно.

Предстоят му още операции и възстановителни курсове в различни санаториуми.

Приатели, нека продължим да се молим за Асен Асенов до пълното му възстановяване, защото представете си само дори един-единствен ден, без да можете сами да се обслужвате.

Нека Бог да се прославя! Молим се Той да продължава да извършва чудеса в живота на Аси и за неговото пълно възстановяване, както и за финансова подкрепа. Амин!

Това свидетелство за пастор Асен Асенов разказа за вас и Божия прослава неговият приятел, Иво Фердинандов.